

HOOFDSTUK I

‘Hoho Fritzi. Blijf nou toch eens even staan.’

Ik had mijn linkervoet al in de stijgbeugel en hupte buiten adem op één been naast mijn paard mee, dat niet kon wachten eindelijk weer eens een buitenrit te maken en opgewonden kringetjes draaide. Twix, mijn wit-bruine Jack Russellterriër, rende keffend om ons heen want hij was al net zo dol op buitenritten als Fritzi. Na een paar vergeefse pogingen lukte het me eindelijk in het zadel te komen en ik hingelde met mijn rechervoet naar de stijgbeugel, toen Fritzi al aandraafde. Hij kende de weg naar het bos en wist heel goed dat hij zo dadelijk naar hartenlust mocht galopperen.

Sinds hij op De Merelhof werd getraind had hij een vast dagschema en mocht hij hoogstens één- of tweemaal per week een rondje om de manege stappen. Met Pasen had het nog flink gesneeuwd maar nu was de laatste sneeuw gesmolten en de lente deed haar intrede. De hemel was helderblauw, de zachte strelende lucht was vol geuren en de zonnestralen waren al warm en toverden het eerste groen op weiden en velden. Ook in de kale bomen van het bos keerde het leven terug, overal verschenen kleine, tere, groene knoppen die binnen korte tijd in weelderig blad zouden veranderen. Ik stuurde Fritzi de zandweg richting bosrand op en nam de teugels in, want hij boog zijn hals, zette zijn staart op, danste en hinnikte. Je zou bijna denken dat hij indruk wilde maken op mevrouw Griese en haar oude merrie. Hij

deed net of hij bang was voor Twix, bokte een beetje en het kostte me echt moeite hem netjes in stap te houden.

Fritzi was de laatste weken totaal veranderd. Hij was nog steeds lief en aardig, maar hij was veel sterker geworden en had, nu hij vijf jaar oud was geworden, begrepen dat hij een hengst was. Ik had het gevoel dat ik op een vuurgevaarlijk explosief zat.

‘Het is goed hoor,’ zei ik. ‘Zo dadelijk mag je galopperen.’

Fritzi klapte een oor naar achteren. Hij begreep heel goed wat ik had gezegd.

We hadden het bos bereikt. Een zacht briesje speelde in de kale boomkruinen en ik liet Fritzi meteen aandraven, anders was hij waarschijnlijk ter plekke geëxplodeerd. Het pad, dat Melike en ik voor de grap ‘de snelweg’ noemden omdat het zonder één bocht dwars door het bos liep, was ideaal voor een eerste stormachtige galop, want het ging daar een paar kilometer een beetje bergop. Fritzi schoot er als een kanonskogel vandoor, maar ik was erop bedacht en kon dat gemakkelijk aan. Ik begreep mijn paard zo goed, ik vond die dagelijkse dressuuroefeningen in de manege al net zo saai als hij.

Na een paar meter ging ik over in verlichte zit, ik liet de teugels iets vieren en Fritzi strekte zich. Het gedreun van zijn hoeven werd gedempt door de zachte bodem. Twix blafte verontwaardigd ergens achter ons, omdat hij ons op zijn korte pootjes niet bij kon houden. Papa zou vloeken als hij wist dat ik Fritzi op topsnelheid door het bos liet razen, maar de jonge hengst had dat nu eenmaal nodig, vond ik. Tot een paar weken geleden interesseerde het mijn vader geen klap wat ik met Fritzi uitspookte, maar dat was

nu wel anders. Sinds ik hem had laten zien hoe goed Fritzi kon springen, had papa weer grote verwachtingen van mijn jonge hengst, verwachtingen die hij na Fritzi's zware ongeluk had opgegeven. Fritzi's korte leven was namelijk dramatisch verlopen.

Hij was op mijn achtste verjaardag geboren en omdat er door die opwindende gebeurtenis van mijn feestje niet veel terecht was gekomen, kreeg ik hem diezelfde dag nog van papa cadeau. Ongeveer een jaar later was Fritzi met een stel andere jaarlingen losgebroken, op de snelweg terechtgekomen en aangereden. Hij had zulke ernstige verwondingen dat hij normaal gesproken niet meer als rijpaard te gebruiken was. Maar ik stoorde me niet aan zijn manke benen, ik bleef hem verzorgen en toen hij oud genoeg was geworden, was ik hem toch gaan rijden.

Sinds de vorige zomer leek het ongeluk geen sporen meer te hebben nagelaten. Fritzi draafde en galoppeerde alsof hij nooit gewond was geweest. Mijn beste vriendin Melike en ik waren bijna elke dag samen gaan rijden en hadden opgemerkt dat Fritzi supergoed kon springen. We hadden overlegd hoe we Fritzi konden trainen zonder dat mijn vader het merkte en toen was Tim erbij betrokken geraakt. Als ik aan hem dacht moest ik onwillekeurig glimlachen. Niet dat er ook maar één seconde was dat ik níet aan hem dacht, maar dat gebeurde meestal onbewust. Tim Jongbloed was zonder twijfel de leukste jongen ter wereld met dat littedje bij zijn bovenlip en dat kuiltje in zijn kin, maar hij was jammer genoeg ook de zoon van Richard Jongbloed, de aartsvijand van mijn ouders.

Veel te snel hadden we het eind van de 'snelweg' bereikt en

ik moest Fritzi inhouden. De jonge hengst gehoorzaamde onmiddellijk. Het galopperen had hem goed gedaan. Hij snoof een paar keer en ging daarna ontspannen over in stap. Twix haalde ons in, zijn tong hing haast op de grond, hij zat onder de modder, maar hij was gelukkig.

Mijn gedachten zwierven terug naar de vorige zomer en ik huiverde bij de herinnering aan de tijd dat mijn leven in één klap was veranderd.

Mijn oudere broer Christian en ik waren op De Merelhof, de rijstal van mijn grootouders in de buurt van Steinau, opgegroeid; het leven met de paarden was voor ons vanzelfsprekend. Papa was een van de succesvolste springruiters van het land en bijna elk weekend naar een of ander springconcours onderweg.

Plotseling werd dat leven ernstig verstoord. Mijn opa had, zonder dat iemand het wist, hoge schulden bij de bank gemaakt, en op een dag was er een deurwaarder bij De Merelhof opgedoken die dreigde de rijstal failliet te verklaren als opa zijn schulden niet snel terugbetaalde. Na langdurige onderhandelingen met de bank en de belastingadviseur hadden papa en mama De Merelhof inclusief de schulden moeten overnemen, anders waren we de rijstal kwijtgeraakt.

Van de ene op de andere dag was de stemming omgeslagen. Mijn ouders, onder zorgen gebukt, maakten voortdurend ruzie. Veel klanten verlieten De Merelhof en papa had na een hevige ruzie met opa geen woord meer met hem gewisseld. Ja, het was zelfs zo erg geworden dat mama haar koffers had gepakt en naar haar ouders in Bonn was gegaan. Fritzi was in die sombere tijd mijn enige troost, maar ik

was bang dat papa hem zou verkopen als hij door kreeg wat voor fantastisch springpaard hij was. Daarom had ik hem alleen maar binnen in de bak gereden als ik zeker wist dat papa niet thuis was.

Maar toen was Tim plotseling op De Merelhof verschenen, 's middags tijdens het clubtoernooi. Hij liep daarbij grote kans door mijn broer, die Tim haatte, gezien te worden, maar dat risico had hij genomen. En toen ik hem Fritzzi had laten zien was hij op het idee gekomen om mij en Fritzzi in het geheim te trainen. De hondentrainingsbaan aan de rand van het bos leek de ideale plek en Tim bracht er een aantal oude hindernissen van zijn vaders rijstal, De Zonnehof, naartoe die hij samen met mij en Melike opbouwde. Sindsdien kwamen we daar minstens eenmaal per week bij elkaar en Fritzzi had dankzij Tims aanwijzingen ongelooflijk veel vooruitgang geboekt.

Het werd me zwaar te moede bij de gedachte dat die gezamenlijke training nu voorbij was. Een paar weken geleden had papa Lagunas, zijn allerbeste paard, op het concours in Heidelberg voor veel geld kunnen verkopen. Daarmee was De Merelhof gered, maar papa had er veel verdriet van, want Lagunas was zijn lievelingspaard.

Nog diezelfde avond gebeurde er een dramatisch ongeluk, door Christians schuld. Lagunas viel in de doucheruimte en kon niet meer uit eigen beweging opstaan. Nadat alle vertwijfelde pogingen hem te helpen op niets waren uitgelopen, was ik met Fritzzi door het donkere bos naar het boswachtershuis gereden om papa's oude vriend dokter Lajos Kertészy te halen, die Lagunas' leven en daarmee ook De Merelhof, had gered.